

Β.

Βροντά.

Ἦσας τινὰς μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἐλπιδοφόρου, δύο νέαι γυναῖκες περιεπάτου ἐν τῷ κήπῳ τοῦ Ζαμέτ ἡ Ἐρρικέττη καὶ ἡ Λεωνόρα.

Ἡ δεσποσύνη Ἀντράγ δις τῆς ἐβδομάδος ἐπεσκέπτετο τὴν μάντισσάν τῆς τὴν ὁποῖαν ὡς ἐκ τῆς συχνῆς σχέσεως ἐθεώρει πλέον φίλην τῆς. Ἡ Ἐρρικέττη ἐξέλεγε τὴν πρωίαν διότι ἦτο ἤδη ἀνοιξίς καὶ ὁ κήπος τοῦ Ζαμέτ ἦτο εὐρύχωρος καὶ ὡραῖος, καὶ διότι τὴν πρωίαν πάντες οἱ ἄνθρωποι κοιμῶνται εἰσέτι, καὶ διότι καὶ ἡ πρωία εἶνε ἐπίσης λίαν κατάλληλος ὥρα, ὅσον καὶ ἡ ἑσπέρα, ἣτις, καὶ περ ἔχουσα τὸ πλεονέκτημα τοῦ καλύπτειν διὰ τοῦ σκότους τῆς πολλὰ, δὲν φέρει ὅμως πάντοτε ὑπόληψιν εἰς τὰς νεανίδας. Καὶ ἔπειτα οὕτω πῶς εἶχεν ἀποφασίσει τὸ οἰκογενειακὸν τῶν Ἀντράγ συμβούλιον, ὁ ὑπέρτατος κριτῆς πάσης πράξεως τῆς Ἐρρικέττης. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐνόησαν ὅτι πρόκειται περὶ στέμματος, ἐπέτρεπον τὰς πρωϊνὰς ἐξόδους εἰς τὴν ἀθῶαν νεανίδα.

Ἀλλὰ παρὰ τῇ Ἐρρικέττῃ αἱ δύο καθ' ἐβδομάδα αὐταῖ ἐπισκέψεις εἶχον διπλοῦν τινα σκοπὸν. Ὁ βασιλεὺς τῇ ἔγραφε δις ἀνὰ πᾶν ὀκταήμερον, ὁ δὲ Λαβορὲν ἐκόμιζε τὰς ἐπιστολάς κατὰ τὴν ὀγδόην ὥραν τῆς πρωίας εἰς τοῦ Ζαμέτ, ἵνα μὴ, ἐν τῷ κεντρικωτάτῳ τμήματι, ἐν τῷ κατῳκῶν οἱ Ἀντράγ, ὁ ὀρνιθοκόμος, γνωστότατος ὢν, παρατηρηθῇ.

Ὅθεν ἡ Ἐρρικέττη καὶ ἡ Λεωνόρα περιεπάτου ἐν τῷ κήπῳ, περιμένουσαι τὴν ἐπιστολὴν τοῦ βασιλέως. Τὰ ἀντικείμενα τῆς συνδιαλέξεως τῶν οὐδὲν ἐποικίλον. Πάντοτε ὁ λόγος ἦτο περὶ τῆς Γαβριέλλας, περὶ τῆς προόδου τῆς βασιλικῆς ἀγάπης, περὶ τῶν πράξεων καὶ τῶν κινήσεων τοῦ Ἐλπιδοφόρου.

Ἡ Λεωνόρα, βιαζομένη ὑπὸ τῶν συμβάντων, εἶχε μεταδώσει εἰς τὴν σκευωρίαν ταύτην μεγίστην ὄθησιν. Ἐν τῷ

κύκλῳ ἐκείνῳ τῶν λυσσαλέων ἐχθρῶν τῆς εὐνοουμένης, προέλεγον καὶ τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς καθ' ἣν ἤθελε καταπέσει ἡ μαρκησία. Ἡ ὀξύνοια τῆς Ἐρρικέττης ἐβοήθει τὴν πανουργίαν τῆς Λεωνόρας, ὥστε αἱ δύο γυναῖκες τάχιστα εἶχον ὑποπτέσει ὅτι ὁ δυστυχῆς Ἐλπιδοφόρος μετὰ τῆς ἐπιμελείας προσεπάθει νὰποκρύψῃ. Καὶ τοι δὲ ὑπόνοιαι μόνον ὑπῆρχον ἐπήρκουν ὅμως αὐταὶ εἰς προπαρασκευὴν τῶν στοιχείων ἐντελοῦς ἐκπλήξεως.

Ὅθεν ἡ Ἐρρικέτη ἀνατρέχουσα εἰς τὸ πρῶτον ἀξιοσημεῖωτον διάβημα τῆς Γαβριέλλας δηλ. τὴν ἐν Καστελέτῳ μετάβασιν αὐτῆς πρὸς ἀπολύτρωσιν τοῦ Ἐλπιδοφόρου, ἡ Ἐρρικέττη, ἣτις ἐκτὸς τούτου εἶχεν ἰδεῖ τὴν Γαβριέλλαν πλησίον τοῦ νέου ἐν Βεζὸν, εἶχε σκεφθῆ ὅτι γυνὴ κατέχουσα τὴν ὑψηλὴν καὶ δύσκολον θέσιν μαρκησίας, τότε μόνον ἀπέρχεται αὐτοπροσώπως ἐν' ἀπολυτρώσῃ δέσμῳ τινι, ὅταν αἰσθάνηται πρὸς τὸν δέσμιον τοῦτον συμπάθειαν ὑπερβαίνουσαν πᾶσαν κοσμιότητα.

Καὶ δὲν εἶχεν ἄδικον.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς δὲ ταύτης, ἀφ' οὗ μάλιστα ἦτο καὶ ἀπηλλαγμένη παντὸς νέφους μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ραμέ, ἡ Ἐρρικέττη εἶχε παρατηρήσει τὴν Γαβριέλλαν καὶ ἐν τῷ μειδιάματι αὐτῆς καὶ ἐν τῇ προφορᾷ, εἶχεν ἀνακαλύψει ἐνδείξεις κενὰς διὰ πᾶσαν ἄλλην γυναῖκα, ἐξαιρουμένης τῆς ζηλοτύπου, εἶχεν ἀναγνώσει τὴν αὐτὴν ἐκείνην συμπάθειαν τὴν μᾶλλον περιπαθῆ τὴν συνδέουσαν τὴν μαρκησίαν Δεμονσῶ μετὰ τοῦ Ἐλπιδοφόρου.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι, ἐκτὸς τῶν μειδιαιμάτων ἐκείνων, οὐδὲν προέδιδε τῆς συνεννόησιν αὐτῶν· ἀλλὰ πρέπει νὰ μένη τις μ' ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας, ἐν ὅσῳ ὑποπτέει; καὶ παραβλέπει τις καὶ τὰς μηδαμινωτέρας ἀποδείξεις, τὰς δυναμένας νὰ σωρευθῶσι πέριξ τῆς ὑποψίας ταύτης, ὅταν τις ἔχη ἀπόφασιν καὶ νὰ χαλκεύσῃ χρεῖας τυχοῦσης πᾶσαν δυνατὴν ἀπόδειξιν;

Τὰ κυνήγια τοῦ Ἐλπιδοφόρου ὡς καὶ

αἱ ἐπισκέψεις του ὑπεβλέποντο. Ἡ Λεωνόρα ἤνωσε τὰς παρατηρήσεις της μετὰ τῶν τῆς Ἐρρίκέττης. Ἐμμένουσα ἐν τῷ πολιτικῷ σχεδίῳ της, ἐκτός τινῶν ἐπιφυλάξεων διὰ τὸν τύπον, καὶ μόνον, ἡ Ἰταλὶς ἐκόμισεν ἐν τῇ κοινῇ ὀπλοθήκῃ πάντα τὰ ὄπλα, ἅτινα ἡ πολυμηχανὸς κατασκοπία της τῇ ἐχορήγει ἐναντίον τῶν δύο ἐραστῶν οἵτινες ἐπέπρωτο ἵνα ὑποκύψωσι.

Ὁ Ἐλπιδοφόρος ἐνόμισεν ὅτι διὰ ἐπιτηδείως ἐπραττεν ἐπιστρωθῆναι τὴν γενικὴν προσοχὴν πρὸς τὸν Ὁσίου Προαστεῖω οἰκίσκον του. Μετὰ κέρτου καὶ μόχθου εἶχε προκαλέσει ἐπισκέψεις γυναικῶν ἵνα ἐξαπατησῆ τούς κατασκοπούς. Ἄλλ' ἡμέραν τινα ἢ μᾶλλον ἐσπέραν, ἢ θρασύτης τῆς Λεωνόρας ἐματαιώσε τὰ βουλεύματά του, δι' ἐνὸς καὶ μόνου τεχνάσματος.

Ἡ Ἰταλὶς πληροφορηθεῖσα καὶ ἐκ τῶν ἐκθέσεων τῶν πρακτόρων της, καὶ διὰ τῶν ὀδίων της ὀφθαλμῶν, ὅτι αἱ γυναῖκες, αἱ ἐπισκεπτόμεναι τὸν ἐν τῷ Προαστεῖω οἰκίσκον, ὁμοιάζον πᾶσαι πρὸς ἀλλήλας, καὶ τοὶ διέφερον πολὺ αἱ καλύπτραι των, τὰ ὄχηματά, αἱ ἐνδυμασίαι καὶ αἱ ὥραι τῶν ἐπισκεψέων των, ἡ Λεωνόρα λέγομεν, ἐπεμψε τὸν Κοντσίνην γυμνὸν καὶ τετραχηλισμένον εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ τοῦ Προαστείου εἰποῦσα αὐτῷ νὰ σταθῇ ἐκεῖ καὶ νὰ κάμῃ τὸν μεθυσμένον. Ὁ Ἰταλὸς λοιπὸν, ὑποκρινόμενος τὸν μεθυσμένον, ἤρπασε καὶ ἔσυρε τὸ ἐπανοφόριον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἦτο περιτετυλιγμένη μία τῶν μυστηριωδῶν ἐκείνων γυναικῶν· ἀλλ' ἐκείνη ῥήξασα κραυγὴν ἐτράπη εἰς φυγὴν καὶ ἐκάλεσεν εἰς βοήθειαν τὸν ὑποκόμον της, ἀλλ' ὁ Κοντσίνης τὸ εἶχε στρήψει, ἀναγνωρίσας τὴν Γρατιαννὴν τὴν πιστὴν Γρατιαννὴν τῆς Γραβριέλλας.

Ὅποια ἀποκάλυψις! Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ὁ Ἐλπιδοφόρος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ προσφέρῃ τὴν λατρείαν του τόσο χαμηλά. Αὐτὸς ὁ ὠραιότατος, ὁ πλουσιώτατος καὶ ὁ τὰ μάλιστα ἐπιζήτητος ἐν τῇ αὐλῇ νὰγαπᾶ θεραπευεῖται

κατ' οὐδὲν διαφέρουσαν μυλωθροῦ;...

Ἄδύνατον. Λοιπὸν ἡ Γρατιαννὴ ἤρχετο εἴτε κομίζουσα ἐπιστολὰς εἴτε ἀποστελλομένη ὑπὸ τῆς κυρίας της ἵνα εἴπῃ τῷ νέῳ ποῦ ἔπρεπε νὰ εὔρεθῶσι.

Τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ὅσῳ πιθανὴ καὶ ἀπὸ ἦτο, δὲν τὴν παρεδέχθη ἡ Λεωνόρα, γινώσκουσα ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ τοῦ Ἐλπιδοφόρου ὅτι οὗτος εἶχεν ἀποφασίσει νὰ διατελῇ πιστὸς εἰς τὴν Ἐνετὴν ἐρωμένην του. Ἄλλ' ἴσως ἐψεύδετο ὁ Ἐλπιδοφόρος· διότι δὲν ἦτο καὶ τόσῳ ἀνόητος, ὥστε νὰ ἐπιτρέπῃ νὰ τῷ κομίζονται ἐπιστολαὶ ὑπὸ γυναικῶν, ὑπὸ τῆς Γρατιαννῆς, τὴν ὁποίαν ἦτο εὐκολώτατον νὰ συλλάβῃ τις καὶ νὰπογυμνώσῃ. Ὅχι, ἡ Γρατιαννὴ δὲν ἐφοίτα εἰς τὴν ἐν τῷ Προαστεῖω οἰκίαν ὡς κομιστὴς ἐπιστολῶν ἢ ἄλλων τινῶν τοιούτων λεπτῶν ἐρωτικῶν ἀντικειμένων ἅτινα ἠδύνατό τις εὐκόλως νὰ διαρπάσῃ ἀλλ' ἐφοίτα εἰς τοῦ Ἐλπιδοφόρου μόνον καὶ μόνον ἵνα καταστῇ πιστευτὸν ὅτι ὁ νέος ἐδέχετο ἐπισκέψεις γυναικῶν, καὶ ὅτι εἶχε πολλὰς ἐρωμένας. Ἡ δὲ Γραβριέλλα, ἡ τόσον ζηλότυπος, οὐδεμίαν ἄλλην σκιὰν πλὴν τῆς Γρατιαννῆς τῷ εἶχεν ἐπιτρέψει νὰ δέχηται. Ὁ δ' Ἐλπιδοφόρος ἵνα καθησυχάσῃ ἔτι μᾶλλον τὴν ἐρωμένην του, οὐδὲν πλείον τούτου ἀπήτησε, καὶ ἡ ἀβρότης τῶν δύο τούτων τελείων πλασμάτων καθίστατο ἡ ἰσχυροτάτη τῶν ἀποδείξεων, ἅς οἱ ἐχθροὶ των ἤθελον ἐπικαλεσθῆ κατ' αὐτῶν.

Τὸ ἔργον τῆς Λεωνόρας κατέστη εὐκολώτερον, ἀφ' οὗ αὐτὴ εὔρε τὴν κλεῖδα τοῦ συνδυασμοῦ ἐκείνου. Μάτην, ἀνθρωποὶ ἦττον ἐπιτηδείοι θὰ ὑπεστήριζον ὅτι ἡ Γρατιαννὴ ἦτο τόσῳ ἀξιέραστος ὥστε νὰρέσῃ ἐπὶ μίαν ἢ δύο ὥρας εἰς νέον τινά· μάτην ἤθελέ τις προτείνει ὅτι καὶ Ἐρρίκος ὁ Δ', εἰς βασιλεὺς ἠγάπα παρὰ πολὺ τὰς μυλωθροὺς τὰς κηπουροὺς, καὶ τὰς ὀρεκτικὰς γυναῖκας οἷας δῆποτε τάξεως. Ἡ Λεωνόρα εἴξευρε πολὺ καλὰ τὸν Ἐλπιδοφόρον καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ παραγνωρίσῃ τὴν ὕβρεξίν του. Ὁ Ἐλπιδοφόρος, ἠγάπα τὰς ἡγεμονίδας, τὰς δουκίσας καὶ αὐτὰς εἰ

τὰς βασιλίσσας ἐν ἀνάγκῃ. Ἴσως ἔσπευγεν εἰς τὸν ἔρωτα γυναικὸς μαρκησίας, ἴσως, ἀλλὰ τὸ πολὺ πολὺ εἰς τῆς Γρατιανῆς ὁμως, ἀπίθανον.

Περὶ ἐνὸς καὶ μόνου ἐπρόκειτο πλέον, νὰ εὕρωσι δηλαδὴ τὴν κρίσιμον ἐκείνην στιγμήν καθ' ἣν οἱ ἐρασταὶ ἤθελον παρὰ σχεῖ λαβὴν ἐναντίου αὐτῶν, τὴν στιγμήν ἐκείνην, ἣν οὐδεὶς ἐρῶν διαφεύγει, καὶ περίξ τῆς ὁποίας περιπλανᾶται ὑπὸ τῆς κακῆς του Μοίρας ὠθουμένης, ὡς αἱ μικραὶ χρυσαλίδες περίξ τῆς προκαταύσεως αὐτὰς φλογός.

Τὰ πάντα ἐπέσπευδον, λέγομεν οἱ ὑπέρμαχοι πολιτικῆς ἐπιχειρήσεως γάμου τοῦ βασιλέως μετ' ἀπεσταλτάς ἐδλεπον ἀναπτυσσομένας τὰς ἐπιχειρήσεις τοῦ πρὸς τὴν Γαβριέλλαν ἐρωτῆσθαι. Ἐξάρχων τῶν ὁμοφρόνων τούτων, καὶ περ' ἀπέχων πάσης ποταπῆς βραχυουργίας, ὁ Σουλλῦς, ἀπαύστως ἐπὶ ἀνελάνθον ὅτι ἡ μαρκησία ἦτο ὡς πρὸς τὸν Ἐρρίκον τὸ ἐπικινδυνώτατον δελέασμα. Καὶ ὄντως, ἔλεγεν ὁ φρόνιμος οὐγενότος, ἀπὸ τῆς καρδίας καὶ μόνης θὰ ἀλωθῆ ποτὲ ὁ βασιλεὺς. Εἶνε ἐξυπνότατος, φρονιμώτατος καὶ ἀρκούντως ἐγωϊστής, ὥστε θὰ μαντεύσῃ ὑπολογισμοὺς ἐκ συμφέροντος ὑπαγορευομένους κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον κεκαλυμμένους ὑπὸ τῆς ἐπιδειξιότητος εὐφροῦς ἐρωμένης. Ἄλλ' ἐναντίου ἀληθοῦς ἀφιλοκερδείας, ἐναντίου εἰλικρινοῦς πόνου, ἐναντίου σώφρονος ἀγάπης, ὁ βασιλεὺς εἶνε ὅλως ἀνίσχυρος. Τὰ θέληττα τὸν κατανικῶσι. Ἡ Γαβριέλλα ἢ οὐδὲν ζητοῦσα, ἢ οὐδὲν θέλουσα, ἢ αἰείποτε ἀρνούμενη, ἢ αἰείποτε γελῶσα καὶ οὐδέποτε ἐρίζουσα ἢ δεινὴ ἐκείνη γυνή, αἰωνίως θ' ἀποτρέπη τὸν βασιλέα ἀπὸ τοῦ νὰ νυμφευθῆ. Ἐὰν μάλιστα, προσέθηκεν ὀργίλος, καὶ ἄκουσα δὲν τὸν ἀναγκάσῃ νὰ τὴν ἀνακηρύξῃ βασιλίσσαν τῆς Γαλλίας.

Αἱ ιδέαι αὐταὶ μεταβιβαζόμεναι ἀπὸ τοῦ Σουλλῦ εἰς τὸν Ζαμέτ, καὶ ἀπὸ τοῦ Ζαμέτ εἰς τοὺς Ἀντράγ, ὑπεκίνησαν, παρὰ τοῖς τελευταίοις τούτοις, τρικυμίας μανιώδεις. Πρὸς τοῦτο δὲ συνετέλει καὶ ἡ Λεωνόρα φυσῶσα τὴν φλόγα

μετὰ δραστηριότητος. Καὶ ἡ Ἐρρίκέττη ἢ ἰσχυρὰ, ἢ ἀλάνθαστος, ἢ ὑπερήφανος οὐδόλως ἐνόει ὅτι, ἀπαύστως ὠθουμένη ὑπὸ τοῦ ἀοράτου ἐκείνου φυσήματος, εἶχε καταστήσει δούλην τοῦ ὄργανου τῆς.

Ἡ Λεωνόρα διηγείτο πάντοτε τῇ Ἐρρίκέττῃ ὅτι ἠδύνατο νὰ διεγείρῃ τὸν θυμὸν αὐτῆς, καὶ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ πράξῃ πράγματα, τῶν ὁποίων τὴν εὐθύνην ἐφοβεῖτο ἡ Ἰταλίς ν' ἀναλάβῃ. Ἡ δ' Ἐρρίκέττη οὐδέποτε ὑπεχώρει, ἀρκεῖ μόνον νὰ προώδευε κατὰ ἐν βῆμα ἢ σκευωρία τῆς. — Ἐμπρὸς πάντοτε ἦτο τὸ ἀπόφθεγμα τῶν Ἀντράγ. —

Τῆς Λεωνόρας αἱ ἐνέργειαι ἐπίσης ἐξωγραφοῦντο καθαρῶτατα μετὰ σκιάσεως ὅλως ἰταλικῆς. — Ὡθ εἰ πάντοτε πρὸς τὰ ἐμπρὸς. — ἰδοὺ τὸ ἀπόφθεγμα τοῦ φλωρεντινοῦ συλλόγου.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἀκολουθήσωμεν τὰς δύο γυναῖκας ἐν τῷ κήπῳ τοῦ Ζαμέτ, περιπατούσας καὶ δρεπούσας ἐνθεν ἐκεῖθεν ἄνθη τινὰ ὑγρά εἰσέτι ἐκ τῆς ἐωθινής δρόσου.

Ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ βασιλέως ἀκριβῆς ὡς ἀκτίς ἡλιακῆ, ἔφθασε καθ' ἣν στιγμήν ἡ Λεωνόρα διηγείτο πρὸς τὴν σύντροφόν τῆς τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἐλπιδοφόρου ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός. Ἡ εἶδησις αὕτη, μνημονευθεῖσα μόνον ὡς ἐξαγόμενον τῆς καθημερινῆς ἐπιτηρήσεως, ἢ ἀπλῆ αὕτη εἶδησις τῆς τῶν συμμάχων ἀστυνομίας οὐδόλως συνεκίνησε τὴν Ἐρρίκέττην ἥτις εἶχε πλέον συνειθίσει ἀκούουσα ὅτι τὴν δεῖνα ἡμέραν ὁ Ἐλπιδοφόρος ἔλειπεν εἰς τὸ κυνήγιον ὅτι τὴν δεῖνα ἀπῆλθεν ἵνα δοκιμάσῃ ἵππον τινα καὶ ὅτι τέλος πάντων τὴν δεῖνα ἡμέραν ἀπῆλθεν ἵνα ταφῆ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Προαστείου.

Ἡ ἀφίξις λοιπὸν τοῦ Λαβαρέν παρεῖχεν ἐνδιαφέρον ἀμεσώτερον. Ὁ ὀριθοκόμος ἠκτινοβουλεῖ ἀνέδιδεν ὁσμὴν ἀμβάριδος καὶ ῥόδου, ὧν ἡ συνένωσις ἤθελε περιποιήσῃ τιμὴν τῇ τε Εὐρώπῃ καὶ τῇ Ἀσίᾳ, ἂν συνηνοῦντο ἵν' ἀποτελέσσωσιν ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν ἀνθῶνα.

Ἡ Ἐρρίκέττη λαβοῦσα τὴν ἐπιστολήν ἀπεχώρησεν ὀλίγον ἵνα τὴν ἀναγνώσῃ

ση. Μόλις δὲ ἰδοῦσα τὰς πρώτας λέξεις, ἐξέβαλεν ὑπὸ γαρᾶς κραυγὴν ἐλαφρᾶν, ἣν ἀκούσασα ἡ Λεωνόρα ἐπλησίασε. Καὶ αἱ δύο δὲ γυναῖκες ἐπροχώρησαν ἐντὸς σκιερᾶς δεινροστοιχίας ἣτις πρὸς στιγμὴν τὰς ἀπέκρυψεν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Λαβαρέν.

— Εἰξεύρεις τί μοι προτείνει ὁ βασιλεὺς, Λεωνόρα;

— Ἀμφιβάλλω· εἶπεν ἡ πονηρὰ Φλωρεντινὴ. Ἄλλ' ἐξακολουθεῖ.

— Νὰ συνδειπνήσω τὴν ἑσπέραν μετ' αὐτοῦ ἐν Ἀγίῳ Γερμανῶ.

— ὦ! ὦ! καὶ τί θὰ ἔλεγεν ὁ κ. Ἀντράγ; Δεῖπνον... ἑσπέρα... Ἅγιος Γερμανός... Ἰδοὺ τρεῖς λέξεις φοβερὰι διὰ τὴν τιμὴν νεανίδος!

Παράξενον μειδιάμα τῆς Ἑρρίκέττης ὑπέδειξε τάχιστα τῇ Λεωνόρα, ὅτι ἡ τιμὴ τῆς διετελεῖ δοκιμαζομένη ἐν μέσῳ τῶσφ δεινῶν κινδύνων.

— Εἰξεύρω καλά, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἰταλὶς ἥτις ἐνόει καὶ τὴν σιγὴν αὐτῆν, εἰξεύρω καλά ὅτι δέν θα φανῆτε τῶσφ ἀδεξία ὥστε νὰ δώσητέ τι ἔστω καὶ ἐλάχιστον, πρὸ τῆς πτώσεως τῆς ἀντιπάλου σας. Ἄλλ' ὅπως δὴ ποτε εἶνε κίνδυνος. Καὶ ἐκτὸς τούτου, ἂν ἡ μαρκησία σᾶς συνελάμβανε εὐρισκομένην μετὰ τοῦ βασιλέως;

— Ἡ μαρκησία, Λεωνόρα, ἀνεχώρησε σήμερον τὸ πρωτὶ ἐνωρὶς εἰς Μονσῶ.

— Ἀνεχώρησε μόνη; ἠρώτησεν ἡ Ἰταλὶς.

— Ἀναμφιβόλως, ἀφ' οὗ ὁ βασιλεὺς θέλει ἐπωφελούμενος τῆς ἀπουσίας τῆς νὰ με καλέσῃ εἰς δεῖπνον.

— Ἀνεχώρησε μόνη! ἐπανέλαβε σύννους ἡ Λεωνόρα.

— Δέν εἶνε τάχα κέρδος, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἑρρίκέττη, ἐπωφελουμένη τῆς ἀπουσίας ταύτης, νὰ διέλθω μίαν ὥραν μετὰ τοῦ βασιλέως καὶ νὰ τῷ ἀνακοινώσω μὲ τρόπον καλὴν τινα ἀλήθειαν;

— Ἀλήθεια, εἶπεν ἡ Λεωνόρα πάντοτε σύννους.

— Περὶ τίνος σκέπτεσαι;

— Περὶ τῆς ἀναχωρήσεως αὐτῆς εἰς Μονσῶ.

— Λέγεις μήπως εἶνε πανουργία τις τῆς Γαβριέλλας ἵνα καταλάβῃ τὸν βασιλέα; Ἡ μαρκησία δὲν καταδέχεται τοιαύτας μικροπρεπείας εἰς τὰ τοιαῦτα ἡμεῖς μόνον αἱ ἡλίθιαι καταφεύγομεν, φιλτάτη μου. Ἡ μαρκησία εἶνε ψυχὴ μεγάλη, ὡς θὰ ἔλεγεν ὁ Ἑλπιδοφόρος, ὅστις καὶ αὐτὸς εἶνε ψυχὴ ὑπερμεγέθης. Αἱ μεγάλαι ψυχαὶ δὲν κατασκοπεύουσιν οὐδ' ἐξαφνίζουσιν· ἄπαγε!...

— Τῷ ὄντι, ἡ κυρία μαρκησία ἀπερχομένη μόνη εἰς Μονσῶ δέν το κάμνει ἵνα σᾶς συλλάβῃ...

— Ἀληθινὰ εἶς' ἐξυπνος καὶ ὄνειρεύεσαι. Καὶ τί κάμνουν οἱ μεγάλοι καὶ ὀξεῖς ὀφθαλμοὶ σου;

— Καταγίνονται ἀκολουθοῦντες τὸν Ἑλπιδοφόρον, ὅστις καὶ αὐτὸς ἀνεχώρησε σήμερον τὸ πρωτὶ, κυρία.

Ἡ δ' Ἑρρίκέττη μετὰ περιφρονήσεως προσέθηκε.

— Ἡθελον ἄρα γε τὰ δύο ταῦτα πρότυπα τῶν ἐραστῶν νὰ συναντηθῶσιν; Οὐδέποτε!— Διότι τοῦτο ἀντίκειται εἰς τὴν τελειότητά των, καὶ δέν θὰ μας παρατηρήσωσι τὴν νίκην ταύτην. Ὁ κύριος Ἑλπιδοφόρος, ὡς λέγεις, ἀπέρχεται ἐρωτικῶς ἵνα συλλέξῃ ἐκ τῶν πυκνῶν καὶ ῥυπαρῶν θάμνων πᾶν ὅ,τι καλεῖται περιπτώματα οὐτινος δὴποτε τειραπόδου.— Ἐπειτα δὲ θὰ διατρέξῃ περιπαθῶς πέντε ἢ ἕξ λεύγας ἐντὸς τοῦ δάσους τοῦ ὁποίου αἱ ἄκανθαι θὰ τῷ ἐκδώσιν τὰς χεῖρας καὶ τὸ πρόσωπον.— Ἐπὶ τέλους δὲ ἐν παροξυσμῷ τῆς τρυφερότητός του θ' ἀποστείλῃ εἰς τὸ ζῶον μίαν σφαῖραν ἢ τεμάχιον χονδρὸν μολύβδου.— Ἰδοὺ τί θὰ κατορθώσῃ ὁ Ἑλπιδοφόρος, τὸ πρότυπον τῶν ἐραστῶν.— Ἰδοὺ τί κάμνει τώρα ὅτε ἐγὼ σοὶ ὀμιλῶ.— Ἐπειτα δὲ γέμων κοινορτοῦ καὶ ἰδρώτος θὰ τραπεζωθῇ μετὰ δύο στρατιωτικῶν, τῶν ΚΚ. Κριλιῶν καὶ Ποντῆ. Θὰ κενώσουσιν ἀμετρήτους φιάλας, καὶ ὁ λόγος θ' ἀναμιχθῇ ἀρμονικώτατα μετὰ τῶν στεναγμῶν.— Τοιοῦτος εἶνε ὁ ἔρωσ του.

Ἡ Λεωνόρα ἐμειδίασε. Ἡ δ' Ἑρρίκέττη, κατευχαριστημένη διότι ἐξεθύμανε τὸ μίσός της δι' ὀλίγων τραχέων

λέξεων, ἐξηκολούθησε σπουδαιότερον λαλούσα:

— Οὐδὲν λοιπὸν κωλύει γυναῖκα ἀτελῆ ὡς ἐμὲ νὰ διέλθῃ μίαν ὥραν ἐν Ἁγίῳ Γερμανῷ παρὰ τῷ βασιλεῖ, ὅστις διψᾷ νὰ με ἴδῃ, καὶ τὸν ὁποῖον θέλω νὰ ἐκπαιδεύσω. Νὰ του ἐκπαιδεύσω ἐντελέστατα! Ὁ πατήρ μου δὲν θὰ μ' ἀφίση μόνην, ἔσο ἡσυχος. Ἐκεῖνος πλεοντερόν σου φοβεῖται τὴν ἀδυναμίαν μου. — Ἰδίαν τὴν ἀδυναμίαν μου, ἐψιθύρισε καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀπαισίως ἡστραψάν. Ἐτόποτε χρόνος ὅτε ἡ καρδιά μου ἦτο ἀδύνατος... Τότε πᾶς τις τὴν ἐβασάνιζεν ὡς ἤθελε... Τώρα ἦλθεν ἡ σειρά μου... Ἄρκοῦσιν αἱ περιφρονηθεῖς, ἄρκοῦσιν αἱ ὕβρεις, ἄρκοῦσιν τὰ βασάνια. Τώρα ἡ ἀδυναμία εἰς ἄλλους, μετ' ἐμοῦ δὲ ἡ ἰσχὺς καὶ ὁ θρίαμβος!

— Ὁμιλεῖτε ὡς βασίλισσα, εἶπεν ἡσύχως ἡ Λεωνόρα, μετὰ τῆς εὐσταθείας ἐκείνης, ἣτις εἰσάγει καὶ ρίπτει τὴν κολακείαν μέχρι τοῦ μυχοῦ τῶν μάλιστα τεθωρακισμένων καρδιῶν. Τί λοιπὸν θ' ἀπαντήσητε εἰς τὸν Λαβαρέν;

— Ὅτι κατὰ τὴν ὀρισθείσαν ὥραν θὰ πορευθῶ εἰς Ἁγίον Γερμανόν.

— Καὶ κατὰ τίνα ὥραν;

— Εἰς τὰς 4 μ. μ. Μόλις μοὶ μένει καιρὸς νὰ καλλωπισθῶ. Λέγουσιν ὅτι μόνη ἡ μαρκησία διακρίνεται ἐπὶ καλαισθησία ἐν ὅλῃ τῇ Γαλλίᾳ. Ἄς ἴδωμεν ἂν καὶ ὁ βασιλεὺς θὰ το παραδεχθῆ ἀπόψε. Λοιπὸν ταχέως ἄς δώσωμεν τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸν Λαβαρέν. Ἀλλὰ μοὶ φαίνεται, ὅτι βλέπω τινὰ πλησίον του.

— Εἶνε ὁ Κοντσίνοσ.

— Μὲ τὰ μεγάλα ὑποδήματά του καὶ κατασκονισμένος. Μήπως κυνηγῆ καὶ ὁ Κοντσίνοσ σου;

— Ὅχι, κυρία· ἀλλὰ σήμερον τὸ πρωτὶ ἠκολούθησε τὸν Ἐλπιδοφόρον καὶ ἤδη ἔρχεται κομίζων εἰδήσεις.

— Ἀξιόλογα. Πρὶν ἢ ἀναχωρήσω θὰ τὰς μάθω.

Ὁ δὲ Κοντσίνοσ σφίγγας τὰς χεῖρας τοῦ Λαβαρέν προέβαιεν ἵνα συναντήσῃ τὰς κυρίας. Φθὰς δὲ εἰς τὴν καμπὴν τῆς δεινροστοιχίας τὰς εὔρε.

— Λοιπὸν; εἶπεν ἡ Λεωνόρα.

— Λοιπὸν, ἔλαβε τὸν δρόμον τοῦ Μῶ.

— Θὰ κυνηγῆ ἀναμφιβόλως εἰς Λιβρῶ, εἶπεν ἡ Ἐρρικέττη.

— Διὰ μέσου τοῦ Μῶ πηγαίνει τις εἰς Μουσῶ, νομίζω; εἶπε ψυχρῶς ἡ Λεωνόρα.

— Ἀληθινὰ, εἶπεν ἡ Ἐρρικέττη σιρτήσασα.

— Τέσσαρας ὥρας μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, εἰς Βωζούρ, ἐστάθη, ἐξηκολούθησεν ὁ Κοντσίνοσ, καὶ περιέμενε.

Αἱ δύο γυναῖκες προσέβλεψαν πρὸς ἀλλήλας.

— Κατὰ τὰς ἐπτὰ, ἔφθασεν ὄχημά τι, ἐρχόμενον ἐκ Παρισίων, τὸ ὄχημα τῆς μαρκησίας.

Ἡ Ἐρρικέττη ἔκαμε κίνημά τι.

— Ἐκείνη συνωδεύετο, προσέθηκεν ὁ Ἰταλὸς, ὑπὸ δύο μόνου λογχοφόρων. Ὁ σινιὸρ Ἐλπιδοφόρος πλησιάσας τὴν θυρίδα τοῦ ὀχήματος, ἔφιππος, συνωμίλησεν ἐπὶ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας μετὰ τῆς μαρκησίας. Ἐπειτα σταθεὶς πάλιν, ἀφῆκε τὸ ὄχημα ν' ἀναχωρήσῃ, αὐτὸς δὲ ἐστράφη...

— Ἐπέστρεψεν εἰς Παρισίους; ἠρώτησαν συγχρόνως αἱ δύο γυναῖκες.

— Ὅχι, διηυθύνθη πρὸς Λεξιὰν διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν.

— Καὶ δὲν τον ἠκολούθησας; ἀνέκραξεν ἡ Λεωνόρα.

— Εἰς τ' ἀνοικτά; θὰ μ' ἐβλεπε· κ' ἔπειτα ἤμην κατάκοπος· καὶ δὲν εἶν' εὐκολὸν ν' ἀκολουθῆ τις τὸν Ἐλπιδοφόρον ὅταν ἵππευῇ τὸν μαῦρόν του· ἵππευε τὸν μαῦρόν του. Πηγαίνω νὰ κοιμηθῶ.

Καὶ ταῦτ' εἰπὼν ὁ Κοντσίνοσ, ἔκαμε μεταβολὴν ἀπαθέστατα, καὶ πράγματι εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά του, χωρὶς νὰ δυνηθῆ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ τίποτε.

Ἡ Ἐρρικέττη καὶ ἡ Λεωνόρα ἀπέμειναν ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἐμβρόντητοι.

— Ἦσαν σύμφωνοι νὰ συναντηθῶσιν εἰς Μουσῶ! ἀνέκραξεν πρώτη ἡ Ἐρρικέττη.

— Πιθανόν.

— Βεβαίως· καὶ διὰ νὰ μὴ τοὺς ἴδωσιν ὁμοῦ, ἀπεχωρίσθησαν καὶ ἡ μὲν

ἐξακολουθεῖ τὴν μακροτέραν ὁδὸν, ὃ δὲ στρέφεται πρὸς δεξιάν· θὰ συναντηθῶσι δὲ ὑπὸ τὰς σκιάδας τὴν ἐσπέραν.

— Ἐν ᾧ συγχρόνως ὑμεῖς θὰ εἰσθε ὑπὸ τὰς σκιάδας μετὰ τοῦ βασιλέως. Εἰς τὴν πατρίδα μου τοῦτο τὸ ὄνομα ζουν καδρίλλιαν.

— Καὶ θὰ χάσωμεν τοιαύτην εὐκαιρίαν! εἶπεν ἡ Ἐρρικέττη μετὰ σφοδρότητος· δὲν θὰ εἰδοποιήσωμεν τὸν βασιλέα!

— Ἀφ' οὗ θὰ ὑπάγητε μετ' αὐτοῦ εἰς Ἅγιον Γερμανόν, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εὐρίσκηται ταυτοχρόνως εἰς δύο μέρη.

— Οἱ ἄνθρωποι μας εἴτινες θὰ σταλῶσιν εἰς Μουσσῶ θαναφέρωσι τὰ καθ' ἕκαστα.

Ἡ Δεωνόρα ἐμειδίασε περιφρονητικῶς.

— Καθ' ἕκαστα κατασκόπων!... Καὶ εἶνε δυνατόν νὰρκέσωσι ταῦτα εἰς ἓνα βασιλέα ἐναντίον γυναικός, ἣν λατρεύει ἐναντίον γυναικός ἀξιολατρεύτου οἷα εἶνε ἡ μαρκησία;

Ἡ Ἐρρικέττη ἀνεπήδησε κεντηθεῖσα ὑπὸ τοῦ φοβεροῦ τούτου κέντρου καὶ εἶπε.

— Ἀληθινὰ, πρέπει νὰ ἐιεργήσωμεν ὥστε ἡ ἀξιολάτρευτος αὕτη γυνὴ νὰ συλληφθῇ ὑπὸ τοῦ λατρεύοντος αὐτήν.

— Ἀλλ' ἡ μετὰ τοῦ βασιλέως συνέντευξίς σας; ὑπέλαβεν ἡ Ἰταλίς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ὁποίας ἔλαμπεν ὑποκριτικὴ συμπάθεια.

— Ἐχω καιρὸν νὰ πηγαίνω εἰς συνεντεύξεις ὅταν ἡ μαρκησία ἀπομεμφθῇ ἐκ τοῦ Λούβρου.

— Κάλλιστα! δότε λοιπὸν ἀπάντησιν εἰς τὸν Λαβαρέν, ὅστις περιμένει.

— Σὺ δός τῷ τὴν πρέπουσαν ἀπάντησιν. Ἐγὼ θέλω νὰ ζητήσω...

— Ὅχι, ὄχι, ὁ βασιλεὺς δὲν γράφει πρὸς με, ὥστε ἂν ἐγὼ ἀπαντήσω εἶνε ἀπρεπὲς καὶ ἐπιζήμιον.

— Λοιπὸν! ἐγὼ ἀναδέχομαι τὰ περὶ τὸν Λαβαρέν. Σὺ ὅμως δύνασαι ἀξιόλογα νὰ εἰδοποιήσης τὸν βασιλέα περὶ τῆς συνεντεύξεως τῆς ὠραίας του φίλης;

— Διὰ τίνος μέσου; ἠρώτησεν ἡ Ἰταλίς ὡς ἂν ἦτο ἀνίκανος νὰ σκεφθῇ.

— Δι' ἐπιστολῆς...

— Ἀνωύμου;... πάντοτε! ἀλλ' εἶνε τετριμμένον.

— Καὶ με θέλεις λοιπὸν νὰ ὑπάγω μόνη μου ἐγὼ;

— Ἀλλ' ἐγὼ! καὶ ὡς ποῖα θὰ ἐπαρνούσιαζόμεν!

— Ἀλλ' ἡ ὥρα παρέρχεται ἀνέκραξεν ἡ ὀρμητικὴ Ἐρρικέττη, καὶ δὲν κάμνομεν τίποτε.

— Ἐγὼ πταίω;... Δότε μοι ιδέα νὰ τινά.

— Ἐγὼ εἶμαι ζαλισμένη...

— Συνέλθετε, συνέλθετε· δὲν δύναται τις νὰ γράψῃ; εἶνε ἀληθινόν· ἀλλὰ δύναται νὰ ὀμιλήσῃ, ἢ νὰ ἐπιφορτίσῃ ἄλλον τινὰ νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς τὸν βασιλέα· εἶνε ἀσφαλέστερον.

— Καὶ τίς θάναδεχθῇ νὰ ὀμιλήσῃ;

— Αἰ, μά τον θεόν, ὁ Λαβαρέν.

— Αὐτὸς ὁ δειλὸς, ὅστις πάντοτε φοβεῖται μήπως ἐνοχοποιηθῇ!

— Τὸ πᾶν κρέμαται ἐκ τῶν λόγων του.

— Βοήθησόν με.

— Δὲν ἔχετε ἀνάγκην τινός. Εἰπέτε τῷ Λαβαρέν τοιοῦτόν τι· ἀλλ' ὄχι, οὕτως δυνατὸν νὰ νακαλυφθῆτε.

— Προσπάθησον λοιπὸν νὰ εὕρῃς... Ἐχεις ἀρκετὸν νοῦν...

— Εἶνε δύσκολον... Ἀ! ἄς ἴδωμεν. Ἀποποιήθητε τὴν συνέντευξιν ἐπειδὴ φοβεῖσθε παγιδά τινα ἀπὸ μέρους τῆς μαρκησίας.

— Καλά.

— Προσθέσατε ὅτι εἰξεύρετε ἐκ πηγῆς ἀσφαλούς ὅτι ἡ μαρκησία ὤρισε τόπον συνεντεύξεως πρὸς τινα τῶν πιστῶν τῆς φίλων προετοιμάσασα καὶ σταθμοὺς ἵνα ἐπανέλθῃ σήμερον τὴν ἐσπέραν εἰς Ἅγιον Γερμανόν.

— Ἀλλὰ τότε ὁ βασιλεὺς θὰ μείνῃ εἰς Ἅγιον Γερμανόν.

— Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ τρόπου καθ' ὃν θὰ περιγράψῃς τὸν φίλον τῆς Γαβριέλλας. Ἄν ἡ περιγραφή αὕτη τοῦ φίλου ἠδύνατο νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὸν βασιλέα ζηλοτυπία νινά;